

ACTE I

ESCENA PRIMERA

DE L'ELECCIÓ DEL REI

BOU, CÉRVOL, CABIROL, MOLTÓ, NA RENARD, ÓS, LLEOPARD, LINX.

En una plana per on passava un bell riu hi havia moltes bèsties reunides que volien elegir un rei. La major part van acordar que el LLEÓ seria el més adequat però el BOU s'hi va oposar.

Bou: Senyors, amb la noblesa de ser rei convé que la persona triada sigui gran, humil i que no faci mal a la gent que governa. El Lleó no és una bèstia gran, ni és bèstia que visqui d'herba, sinó que menja altres bèsties. El Lleó té una veu que ens fa estremir de por a tots quan crida. Si seguïu el meu consell, elegireu el Cavall per a rei; perquè el Cavall és bèstia gran, bella i humil; és una bèstia lleugera i no té un semblant orgullós, ni menja carn.

CÉRVOL: Sí, sí! És un bon consell aquest del senyor Bou.

CABIROL: Sí! Als animals que mengem herba ens convé molt el Cavall.

MOLTÓ: Volem el Cavall per a rei!

Na RENARD s'avança i davant de tots replica.

NA RENARD: Senyors, Déu va crear el món amb un ordre: primer va crear l'home perquè l'estimés a Ell i el servís, després volgué que l'home, que menja carn i herba, fos servit per les bèsties. I vosaltres no heu de fer cas del Bou que no vol el Lleó perquè menja carn, sinó que heu de seguir la regla i l'ordenació que Déu ha posat en el món i en les criatures.

Bou: Senyors, no hi ha mala voluntat en la nostra elecció, perquè ni jo ni els meus companys (*el CÉRVOL, el CABIROL i el MOLTÓ*) no ens malfiem del Cavall que menja la mateixa herba que nós i no temem que, si ell fos rei, ens la prengué. Potser és Na Renard la mal intencionada que vol que el Lleó sigui rei, més que per la noblesa de l'animal, perquè ella viu de les despulles que queden quan el Lleó ha menjat la seva presa.

Se sent murmuri de raons i contradiccions d'una part i de l'altra. Tots parlen alhora. No s'entén què diuen.

CÉRVOL: A les bèsties que mengem herba ens convé un rei que s'alimenti d'herba. A més, una bèstia herbívora portarà més pau al regne.

MOLTÓ: El Cavall és persona bella i noble i, si ell no ho vol ser...

LLEOPARD: Senyors, en cas de combat, una bèstia herbívora mai podria vèncer una de carnívora...

Ós: Gran certesa és ço que dieu, senyor Lleopard...

Tota la cort es torba i no es pot fer l'elecció.

S'avancen l'Ós, el LLEOPARD i el LINX, alhora.

Ós, LLEOPARD, LINX, amb gest noble i esperançat: En aquesta cort, som moltes les bèsties dignes per ser reis i proposem d'ajornar l'elecció fins que hi hagi consens.

NA RENARD, apart. Parla per a ella mateixa: Es deu pensar l'Ós i els seus companys que no els veig venir, ah!, ajornar, ajornar...? Per a què? Punyeta!, ja es veu que tenen pretenensions per ser ells el rei. A mi, no m'enganyen.

NA RENARD, va cap a l'Ós, el LLEOPARD i el LINX.

NA RENARD: Us adverteixo que si el Lleó és escollit rei i vosaltres us hi oposeu sempre sereu malvolguts per ell i, penseu que si el Cavall fos elegit, mai podria enfrontar-se al Lleó ni per defensar-se ni per venjar-se d'algun falliment comés contra ell.

Apart. Després d'haver escoltat la reflexió de NA RENARD, l'Ós, el LINX i el LLEOPARD parlen entre ells en petit comitè, en veu baixa.

Ós: El Lleó em fa estremir de por, no ens convé estar contra ell.

LINX: Ens farà la vida impossible, haurem de fugir o ens matarà.

LLEOPARD: Amics, Na Renard és bèstia astuta i ho diu bé, oblidem les nostres esperances de ser reis.

Havent decidit renunciar a ser reis, (l'Ós, el LLEOPARD i el LINX) parlen en veu alta per a tots.

Ós: El Lleó per la seva força ha de ser rei; per la seva noblesa sabrà conduir el seu poble i nosaltres el servirem amb lleialtat.

LINX I LLEOPARD, amb determinació: Amb lleialtat i humilitat!

Per la força de l'Ós i de les altres bèsties que menjaven carn, el LLEÓ va ser elegit rei en perjudici de les bèsties que menjaven herba.

LLEÓ: Senyors, per celebrar la meva elecció com a rei, avui dono llicència a les bèsties que s'alimenten de carn per menjar-ne tanta com vulguin.

ESCENA SEGONA

CAVALL, BOU, CARNISSER

Un dia, s'esdevingué que el rei estava al parlament nomenant els seus consellers i ministres i, després de molt parlar, els va venir gana i set. En acabar, que ja era a la vora de la nit, el LLEÓ i els seus ajudants van preguntar al LLOP i a NA RENARD què podrien menjar —a prop d'allí hi havia un vedell fill del BOU i un pollí fill del CAVALL—. Els van portar cap allí i se'ls van cruspír.

Això enutjà i entristí el BOU i el CAVALL i tots dos van abandonar la cort del LLEÓ, i se n'anaren a l'home per tal de servir-lo i demanar-li que els vengés del falliment que el seu senyor havia fet contra ells. Quan el BOU i el CAVALL s'hagueren presentat a l'home per servir-lo, l'home calcà el CAVALL i féu llaurar el BOU.

Molt temps després, es trobaren el CAVALL i el BOU.

Bou, molt trist, abraçant el CAVALL: Ai!, al·lot, que desafortunat sóc! I a tu, com et va la vida amb el nou senyor?

CAVALL, *plorant*: Ai, amic!, estic molt mortificat servint l'home perquè cada dia em cavalca i em fa córrer amunt i avall, i dia i nit em té pres. Desitjava molt de fugir de la servitud del Lleó, i, ara, ben de gust tornaria a estar sotmès per ell; però com que menja carn i jo havia obtingut alguns vots en l'elecció del rei, temo tornar al seu reialme i m'estimo més aguantar els treballs sota la senyoria de l'home que no menja carn de cavall.

Quan el CAVALL havia recontat les seves penes, prengué la paraula el BOU.

BOU: A mi em passa igual, cada dia pateixo grans treballs llaurant i, a sobre, el meu senyor no em deixa menjar del blat que dona la terra que jo llauro, sinó que quan deixo l'arada i estic cansat, he d'anar a pasturar les herbes que les ovelles i les cabres s'han deixat, després de pasturar tot el dia ben tranquil·les mentre jo llaurava.

Tant el BOU com el CAVALL es queixaren molt dels seus senyors, que eren homes, i es confortaren un a l'altre en el seu desconsol.

Però mentre parlaven, un carnisser s'acostà al Bou per veure si estava gras perquè es veu que l'amo l'havia ofert en venda.

CAVALL i BOU paren de parlar i es mostren inquietos i expectants quan veuen apropar-se el carnisser.

CARNISSER, *amb posat especulador, s'acosta al Bou i el toca, diu per a si mateix*: Està al punt per matar!

Després de reconèixer bé el cos del bou, el carnisser marxa. El BOU i el CAVALL continuen parlant confidencialment.

Bou: Ara només em faltava això..., el meu senyor em vol vendre i fer-me matar i ser menjat pels homes.

CAVALL, amb ràbia: ¡Mal guardó et dóna, aquest desagraït, després del servei que li has fet!

El BOU i el CAVALL ploraren llargament i intensa.

CAVALL: T'aconsello, bon amic, que fugis i que te'n tornis a la teva terra, perquè més et val estar en perill de mort i amb penes i treballs o en repòs entre els teus parents, que no amb un senyor ingrát.